

Денят на Страшния съд

Денят на Страшния съд

„Небесата да се радват, ... земята да се весели; ... полето да се радва и всичко, което е в него: ... всички дървета в гората да се радват пред Господа, защото Той идва, ... да съди света с правда и народите с истината Си.“
Псалм 96:11-13

Учението на Библията за бъдещия съд над цялото човечество е успокояващо и вдъхващо надежда. То е в съгласие с призива в нашия текст всички да се радват, че Господ идва, за да „съди света с правда и народите с истината Си“. Апостол Павел потвърди идването на този ден, когато говори на Марсово поле. Той каза на хората, че Бог е определил ден, в който „ще съди света с правда“ чрез Исус Христос, и че е „дал уверение на всички хора, като го е възкресил от мъртвите“. Деяния 17:31

Бъдещият съд, който Господ е предвидил в Своя план за спасение, е нещо повече от време, в което праведните ще получат награди, а нечестивите – наказания. Той ще бъде и период на изпитание, през който хората ще имат възможност, въз основа на пълно познание на свързаните с това

въпроси, да избират между послушание към Господа и непослушание, между праведност и неправедност.

Това означава, че съдният ден не е обикновен ден от двадесет и четири часа, а, както учи Библията, цяла епоха, продължаваща хиляда години. Всъщност това са същите хиляда години, през които Христос ще царува на земята, защото той ще бъде Съдия, както и Цар. Верните последователи на Исус през тази епоха ще бъдат негови съцарстващи през тези хиляда години и ще споделят с него работата по съденето на света. Откровение 20:4; 1 Коринтяни 6:2

Тези красиви и хармонични учения на Библията са скрити от погрешното схващане, че вечната съдба на всеки индивид е необратимо определена от Бога в момента на смъртта. Няма библейска подкрепа за тази мисъл (освен що се отнася до онези, които приемат Христос и посвещават живота си на божественото служение в тази епоха на Евангелието).

Напротив, Исус заяви, че онези, които не приемат неговите учения, не се съдят сега, а по-късно. „Ако някой чуе думите Ми и не повярва, Аз не го съдя:

... думата, която съм говорил, тя ще го съди в последния ден.“ (Йоан 12:47,48). Колко красиво това хармонизира с обещанието в нашия текст, че в този щастлив съдбен ден в бъдещето хората ще бъдат съдени по „истината“, защото думите на Исус със сигурност са истината.

Настоящият съдбен ден

Изявлението на Исус, че онези, които сега не вярват в думите му, не се съдят, подразбира, че онези, които вярват и стават негови последователи, се съдят в настоящия момент. Това наистина е вярно. Но за да оценим пълното му значение, е необходимо да осъзнаем, че думата „съд“, както се използва в Библията в този контекст, означава нещо повече от просто произнасяне на присъда; тя включва и идеята за процес, който води до присъда.

По този начин в Библията се говори за християнина като за човек, който в момента е на съд. Петър говори за „изпитанието на вашата вяра“ и казва, че то е „много по-ценно от златото, което се разпада“. (1 Петрово 1:7). Той също така пише: „Не се учудвайте на огненото изпитание, което ви изпитва, като че ли нещо странно ви се

случва.“ (1 Петрово 4:12). Ясно е, че изпитанието на християнина е тежко. Но наградата е съответно голяма. „Бъди верен до смърт и Аз ще ти дам венеца на живота.“ Откровение 2:10

След като споменава „огненото изпитание“ или съда на християните, Петър обяснява по-нататък: „Дойде времето, когато съдът трябва да започне от Божия дом; и ако първо започне от нас, какъв ще бъде краят на онези, които не се подчиняват на Божието Евангелие? И ако праведните едва се спасяват, къде ще се явят нечестивите и грешниците?“ (1 Петрово 4:17,18). Този текст ясно установява, че настоящата епоха е време на съд за вярващите, „Божия дом“.

Това е само началото на съдебната работа на Господа. Петър пита: „Къде ще се явят нечестивите и грешниците [за съд]?“ В този текст апостолът не отговаря на собствения си въпрос и някои заключават, че няма бъдещ съд за невярващите и че те ще се явят на мястото на вечното мъчение.

Исус обаче отговаря по друг начин. Както е цитирано по-горе, Той казва, че онези, които чуват и не вярват, се пренебрегват засега и ще

бъдат съдени от Неговото „слово“ в „последния ден“. (Йоан 12:47,48). В тази чудесна увереност Учителят ясно посочва, че съдът на невярващите не се състои в този живот, че сега не се взема решение относно тяхната вечна съдба и няма да се вземе до „последния ден“.

Изразът „последния ден“ не се отнася до последния ден от настоящия живот на даден човек. Същият израз е използван от Марта, когато, по отношение на брат си Лазар, тя казва: „Знам, че той ще възкръсне при възкресението в последния ден“. (Йоан 11:24). Забележете, че „последният ден“ е времето на възкресението. Това е хилядолетният ден на Христовото царуване и на съда – последният велик ден или период в божествения план за изкуплението и възстановяването на човечеството от греха и смъртта.

От вече цитираните текстове става ясно, че само посветените последователи на Учителя са сега на съд за живота си. За тях няма втори изпитателен период и ако не отбележим, че Писанията, които установяват този факт, се отнасят само за християните, лесно бихме могли да

предположим, че няма изпитателен период за никого друг, освен в настоящия живот.

Никой обаче не може да бъде подложен на изпитание за цял живот, докато все още е под осъждане. И това е положението на всички, които не са приели Христос като свой Спасител и не са се посветени да вършат Божията воля. Вярващите, от друга страна, въз основа на своята вяра, излизат от осъждането, което дойде върху човека чрез баща Адам. В новото си положение пред Господа, те имат „оправдание на живота“, в което „няма осъждане“. Римляни 5:18; 8:1

Значението на това във връзка с бъдещия съдния ден е разкрито от Исус, когато казва: „Който слуша думите Ми и вярва в Този, Който Ме е пратил, има [чрез вяра] вечен живот и няма да дойде на осъждане [гръцки „krisis“, което означава съд]; но е преминал от смъртта в живота.“ (Йоан 5:24). Това ни казва ясно, че вярващите, чрез вяра, сега преминават от смърт към живот и няма да бъдат съдени в бъдещето; техният съд или ден на изпитание е сега.

Това е велика истина, която трябва да се има предвид, ако искаме да разберем целта на

бъдещия съдния ден на света и неговите резултати. Например, това изключва виждането, че това е време, когато грешниците ще бъдат отделени от светиите, като отделянето се основава на решения, взети по-рано, когато всеки от тях е умрял; защото Исус подчертава, че „светиите“, неговите истински последователи, изобщо няма да се явят на този бъдещ съд.

Във възкресението

Както вече беше цитирано, Исус каза, че онези, които вярват, преминават от смърт към живот. Това, разбира се, е на основата на вярата. От Божията гледна точка те вече не са под осъждане. Именно за тях Исус говори в Йоан 5:29, където казва, че онези, които са вършили добро, ще „излязат... за възкресение на живот“. Времето на съда им е минало и при възкресението те са възнаградени с „слава, чест и безсмъртие“, които са търсили усърдно „с търпение в правенето на добро“. Римляни 2:7

Тези, които са вършили зло

Исус ни уверява, че възкресението не е само за онези, които „са вършили добро“, защото казва, че

всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат (Йоан 5:28). Обаче, както заявява следващият стих, само онези, които са вършили добро, ще излязат за „възкресение за живот“, а онези, които са „вършили зло“, ще излязат „за възкресение за съд“. Гръцката дума, използвана от Исус, е „krisis“, а в обичайната версия тя е преведена погрешно като „проклятие“.

Думата „krisis“ в гръцкия език означава решаващ момент на изпитание или опит. Това решаващо изпитание за християните е в настоящия живот и ако го преминат успешно, те ще възкръснат за живот. Но всички останали ще възкръснат „за възкресение на съд“, тоест за деня на съда или изпитанието. За тях голямата криза, в която ще се реши вечната им съдба, ще настъпи, след като се събудят от съня на смъртта.

Бъдещият хилядолетен период на изпитание за света в известен смисъл ще бъде вторият съд за човечеството, като първият е бил в Едемската градина. Това беше съдният ден на нашите първи родители, а резултатът беше споделен от цялото човечество. В този процес или криза Адам не се подчини на божествения закон и беше осъден на смърт. Чрез наследствеността неговите деца

споделиха наказанието му. Както апостол Павел написа: „Чрез престъплението на един човек всички хора бяха осъдени на осъждане.“ Римляни 5:18

Бог просвети Адам относно волята Си, закона Си. „Не трябва да ядеш от дървото на познанието на доброто и злото“, каза Господ. (Битие 2:17). Това беше прост закон. Нямаше нищо сложно в него, нито трудно за разбиране. Осъждането на Адам беше резултат от решението му да постъпи против истината, която му беше разкрита. Не само че неговото неподчинение доведе до смърт, но и до загуба на разбиране. Тъмнината, свързана с Бога и с неговата воля, беше неизбежен резултат от неговото „падение“, и потомците на Адам също получиха от него това наследство на „тъмнината“. Исаия описва това общо състояние на света, като казва: „Тъмнина ще покрие земята и гъста тъмнина – народите.“ Исаия 60:2

Въпреки това, Бог не престана да обича своето човешко творение. Наистина, Той „толкова възлюби света“, че изпрати своя възлюбен Син да изкупи Адам и неговото потомство от смъртта. Той също така направи разпоредба чрез Христос за просвещението на света. Така че, след като

Исая описа „гъстата тъмнина“ на хората, той добави: „Но Господ ще се издигне над вас и славата Му ще се види върху вас. И народите ще дойдат към твоята светлина, и царете – към блясъка на твоето изгреване.“ стихове 2,3

В съответствие с това Исус обяви: „Аз съм светлината на света“ (Йоан 8:12). Ние също така сме информирани, че Той е истинската Светлина, която „осветява всеки човек, който идва на света“ (Йоан 1:9). Не „всеки човек“ е бил просветен от Евангелието, което блести в лицето на Исус Христос. Що се отнася до по-голямата част от човечеството, все още е вярно това, което Йоан казва: „Светлината свети в тъмнината, и тъмнината не я разбра.“ Йоан 1:5

Разбира се, онези, които не разбират светлината, не могат да я приемат и да се радват на нея. Ето защо Исус каза: „Ако някой чуе думите Ми и не повярва, Аз не го съдя.“ (Йоан 12:47). На учениците Си Исус каза: „Блажени са очите ви, защото виждат, и ушите ви, защото чуват.“ (Матей 13:16). Когато Исус обясни, че сега не съди онези, които чуват думите му и не вярват в тях, той даде като причина едно пророчество, което цитира и приложи към себе си и своето дело: „Той

е заслепил очите им и е закоравил сърцата им, за да не виждат с очите си, нито да разбират със сърцата си, нито да се обърнат, и да ги изцеля.“
Йоан 12:40

Исус каза: „Бог не изпрати Сина Си на света, за да съди света, а за да спаси света чрез Него.“ (Йоан 3:17). Вярата в Христос, тази истинска Светлина, е единственото условие, при което всеки може да бъде освободен от това осъждане. Но тъй като дори и сега хората като цяло не разбират Светлината, необходимостта от бъдещ ден на просветление и съд е очевидна.

Мъртвите да чуят

Вече цитирахме думите на Учителя, които ни уверяват, че онези, които сега чуват и вярват в думите Му , получават живот – чрез вяра сега и действително при възкресението – и че те няма да бъдат съдени заедно със света в бъдещето (Йоан 5:24). Но стихове 28 и 29 значително разширяват надеждата. Исус потвърждава, че „всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат“. Тези, които са повярвали и са се доказали верни преди смъртта, ще влязат веднага в вечния живот. На всички останали ще

бъде дадена пълна възможност да повярват, и тези, които повярват, ще живеят.

За някои ще бъде нова мисъл, че след смъртта ще има възможност да чуят истината и да повярват. Но това е библейска мисъл. Никъде в Библията не се казва, че възможността да получиш живот чрез Христос е ограничена до настоящето. Всеки християнин вярва, че Бог е милостив и търпелив към грешниците. Но по някаква причина е възприето погрешното схващане, че божествената милост се простира само до момента на смъртта на човека и че Бог не може да бъде милостив към него след последния му дъх.

Няма библейска подкрепа за това ограничено виждане. От божествена гледна точка целият невярващ свят е мъртъв в греха и в продължение на четири хиляди години преди първото пришествие на Исус, Бог позволи на осъдения свят () да заспи в смъртта, без да направи нищо, за да го просвети и спаси. Изпращането на Исус като Изкупител и Спасител доказва, че Бог обича своите човешки създания. Но за да получат живот чрез Него, те трябва да повярват; а милионите, които умряха преди Христос да дойде, със

сигурност не са имали възможност да повярват в Него.

Оттогава са умрели безбройни милиони, които не са имали възможност да повярват, защото никога не са чували единственото име, дадено под небето или сред хората, чрез което трябва да бъдат спасени (Деяния 4:12). Освен това, според собственото свидетелство на Исус, много от тези, които чуват неговите учения, не разбират свързаните с тях въпроси. От името на тези хора нека благодарим на Бога за уверението, което Исус ни дава, че не ги е съдил и че те ще бъдат съдени по-късно чрез Неговото „слово“.

„По Неговата истина”

Изявлението на Исус, че неговите думи ще направят окончателното съдене на невярващите, е в хармония с текста, който заявява, че в онова щастливо време Господ ще съди хората „с неговата истина” (Псалми 96:13). Това е прекрасна мисъл. Тя означава, че цялото човечество ще бъде просветено с истината за Бога, и въз основа на това просвещение ще им бъде дадена възможност да се подчинят и да живеят.

Този славен факт, толкова ясно изложен в Писанията, поставя в центъра на вниманието много текстове и обещания от Библията, които иначе биха били противоречиви. Например, Йоан 1:9, който казва, че Исус е „истинската Светлина, която осветява всеки човек, който идва на света“. Разбира се, това не е вярно за онези, които са умрели преди Христос да дойде! Нито е вярно за безбройните милиони оттогава. Но този текст има истинско значение поради благословената увереност, че ще има бъдещ ден на просветление.

В едно чудесно пророчество за този ден, хилядолетния период на Христовото царуване, се дава обещанието, че „земята ще бъде пълна с познание за Господа, както водите покриват морето“. Исаия 11:9

Зефания, в едно откровено пророчество, което сега се изпълнява с разпадането на социалния ред, описан от апостол Павел като „този зъл свят“, ни казва, че след този период на страдание Господ „ще даде на хората чист език [послание], за да могат всички да призват името на Господа и да Му служат с едно съгласие“. Галатяни 1:4; Зефания 3:8,9

Пророк Еремия ни разказва за бъдеще време, когато Господ ще склучи „нов завет с дома Израилев и с дома Юдов“, обяснявайки, че тогава божественият закон ще бъде написан в сърцата на хората. Познанието за Господа ще бъде толкова всеобщо, че всички ще Го познават, „от най-малкия до най-големия“. Еремия 31:31-34

Апостол Павел казва: „Бог... иска всички хора да бъдат спасени и да дойдат до познание на истината. Защото има един Бог и един Посредник между Бога и човеците, човекът Христос Исус, който даде Себе Си като откуп за всички, за да се свидетелства за това в определеното време.“ 1 Тимотей 2:3-6

На пръв поглед последователността, дадена тук, изглежда противоречи на другите писания, които настояват, че човек трябва първо да познава Истината, а след това, въз основа на това познание, да повярва и да бъде спасен; защото тук апостолът говори първо за „спасение“, а след това за получаване на познание за Истината.

В този случай обаче Павел не използва думата „спасен“, за да опише вечното спасение, което е резултат от вярата и послушанието към

Евангелието. По-скоро той ни казва, че Божията воля е всички, които са умрели в неведение за единственото име, чрез което трябва да бъдем спасени, да бъдат събудени от смъртта на , за да имат възможност да стигнат до познание за Истината. С други думи, Павел използва думата „спасен“, за да опише това, което Исус обеща, когато каза, че всички в гробовете си ще чуят гласа Му и ще излязат.

Великата истина, която всички трябва да научат и приемат, за да получат вечен живот, е, че Исус Христос по Божията благодат е вкусил смъртта „за всеки човек“ (Евреи 2:9). Павел говори за това като за „откуп за всички“ и именно тази велика истина трябва да бъде „свидетелствана [разкрита] в подходящото време“. Изразът „подходящо време“ е много значим. Той показва, че Божият любящ план за изкуплението и спасението на човечеството напредва по един подреден и предварително определен план, в който има подходящо време за всеки елемент от Неговите любящи замисли. Настоящата епоха и настоящият живот са подходящото време за някои да разберат Истината и по този начин да повярват и да се подчинят. По време на хилядолетието и след като непросветеният свят

се събуди от смъртта, ще дойде подходящото време за тях да чуят Евангелието, свидетелствано по разбираем начин. Тогава ще дойде подходящото време за тях да се подчинят и да живеят.

„И книгите бяха отворени”

Откровение 20:12-15 е един от най-интересните пасажии от Библията, свързани с бъдещия съдния ден на света. В това символично пророчество бъдещото просветление на хората е илюстрирано с идеята за отворени книги. Това прекрасно описание на съдния ден гласи:

„И видях мъртвите, малки и големи, да стоят пред Бога; и книгите бяха отворени; и друга книга беше отворена, която е книгата на живота; и мъртвите бяха съдени според това, което беше написано в книгите, според делата им. И морето предаде мъртвите, които бяха в него; и смъртта и адът предадоха мъртвите, които бяха в тях; и всеки беше съден според делата си. И смъртта и адът бяха хвърлени в езерото с огън. Това е втората смърт. И всеки, който не беше записан в книгата на живота, беше хвърлен в езерото с огън.“

По време на хилядолетното царуване на Христос, когато мъртвите бъдат събудени, те ще „застанат пред Бога“ в смисъл, че чрез изкупителното дело на Христос първоначалното осъждане вече няма да важи за тях и всеки ще има възможност да повярва, да се подчини и да живее. Но тази възможност за „ “ изисква по-нататъшно проявление на божествената благодат. „Книгите“ трябва да бъдат отворени.

Това е образен начин да ни се каже, че Той ще съди хората „с истината Си“ (Псалом 96:13). „Книгите“ съдържат истината и трябва да бъдат отворени, защото докато остават затворени, истината е скрита и хората „не я разбират“.

Разбира се, ние сме наясно с мнението на някои, че книгите, споменати в този пасаж, съдържат записите за миналите животи на всички, които са умрели, и че тези книги се отварят в деня на съда, за да се открие кой е достоен и кой е недостоен. Трябва да се отбележи обаче, че пророчеството споменава „делата“ на съдените като нещо отделно от „книгите“, защото се казва, че съдът е въз основа на нещата в книгите, „според делата им“. Важното е, че съдът се основава на степента,

в която делата им съответстват на истината, съдържаща се в книгите.

В края на краищата, Господ не би имал нужда да търси записите за делата на никой грешник, за да определи дали той е достоен или недостоен за живот, защото Той знае, както се казва в Писанията, че „няма праведен, нито един“ (Римляни 3:10). Дори и най-верните последователи на Исус биха били недостойни за живот, ако бяха съдени според собствените си несъвършени дела.

Господ знае, че никой не е достоен за живот чрез собствената си праведност. Но божествената любов предостави начин за избавление от осъждането чрез вяра в Христос, в Неговото „слово“ и в чудесното дарение на Неговата кръв. Но не може да има истинска вяра, докато няма знание, на което да се основава вярата. Затова това знание се предоставя, „книгите“ се отварят по време на хилядолетния съд.

Бог е свой собствен тълкувател и в Исаия 29:11-18 Той отново говори за тези символични „книги“ и за това, което означава тяхното отваряне. В този пасаж ни се казва за „книга, която е запечатана“,

която се дава на един учен, а след това на един неучен. Нито един от двамата не е в състояние да „прочете“ или да разбере значението на нейното съдържание.

Накрая книгата се отваря – „В оня ден глухите ще чуят думите на книгата, и очите на слепите ще видят извън мрака и тъмнината“. Периодът, наречен „този ден“, ясно се вижда от контекста, че е времето на Христовото царство. И за този ден е дадено обещанието: „Кротките ще увеличат радостта си в Господа, и бедните сред хората ще се радват в Светия Израилев.“ стих 19

„Според делата им“

В пророчеството за съдния ден от Откровение 20:12-15 мъртвите, които „стоят пред Бога“, са онези, за които Господ знае, че са били зли. Те са онези, които Исус описа, когато обеща, че онези, които „са вършили зло, [ще възкръснат] за възкресение на съд“. (Йоан 5:29). Следователно, делата, за които се говори, трябва да са техните дела в царството, след като научат, чуят и отговорят на посланието на отворените книги.

Пророчеството казва, че се отваря и „друга книга“. Тя се нарича „книгата на живота“. Мъртвите, които стоят пред Бога и са съдени въз основа на тяхното послушание към нещата, написани в книгите, преди това са имали имената си записани, така да се каже, в книгата на смъртта, защото всички те са били в „книгата“ на Адам. Павел изразява тази мисъл по малко по-различен начин, като казва: „Както в Адам всички умират“, но добавя: „така и в Христос всички ще бъдат оживотворени“. 1 Коринтяни 15:22

Така книгата на живота на Христос ще бъде отворена за човечеството и когато всеки от осъденото човечество – събуден от смъртта и просветен – приеме и се подчини на истината, името му ще бъде вписано в тази книга. Отварянето на тази книга на живота не е, за да се открие чии имена са в нея, а за да се впишат имената на онези, които „според делата си“ доказват любовта си към Истината, по която хората ще бъдат съдени. Псалми 96:13

Езерото от огън

Откровение 20:13 казва, че смъртта и адът ще предадат мъртвите си. Ето защо мъртвите ще

имат възможност да застанат пред Бога. Адът, или хадес, както е в гръцкия текст, е състоянието на смъртта, а не място на мъчения. След завръщането на мъртвите от ада, и смъртта, и адът ще бъдат хвърлени в „огненото езеро“, което се описва като „втората смърт“ (стих 14). То не се нарича „втора смърт“, защото всичко, което е унищожено в огненото езеро, умира за втори път, а защото това ще бъде вторият път, когато ще бъде наложена смъртна присъда.

В езерото от огън, което е втората смърт, дори самата смърт ще умре. В това окончателно очистване на земята ще бъде включено унищожаването на всички, чиито имена не са записани в книгата на живота. Тези хора ще бъдат хвърлени в езерото от огън, втората смърт, не за да бъдат измъчвани, а за да бъдат унищожени.

Този славен ден, когато Господ съди хората с Истината Си, ще бъде време на благодат за тях. „Когато Твоите съдби са на земята, жителите на света ще научат правдата.“ (Исая 26:9). Но дори и тогава ще има умишлено нечестиви, които ще откажат да се подчинят на истината. По този повод следващият стих заявява: „Но когато се покаже милост към нечестивите, те не се

научават на правда; дори в земя на правдата те продължават да вършат зло и не зачитат величието на Господа.“ Исаия 26:10

Изразът „земя на правдата“ описва условията, които ще съществуват на земята по време на царуването на Христос. Петър се отнася към същото време, като казва: „Очакваме новите небеса и новата земя, които Той е обещал, свят, изпълнен с Божията правда.“ (2 Петрово 3:13). Петър се отнася към тази нова ера на човешкия опит като „деня на съда и погибелта [унищожението] на нечестивите хора“. (2 Петрово 3:7). Това ще означава погибел за всички такива, защото те ще бъдат „унищожени от сред народа“. Деяния 3:23

Обаче, както показва Петър, само онези, които отказват да чуят и да се подчинят на истината, когато тя им бъде представена, ще бъдат разкрити като нечестиви и унищожени. Под просветляващото влияние на Истината тяхното умишлено разположение ще бъде разкрито.

Овцете и козите

Друг урок за настъпващия съдбен ден е притчата на Исус за овцете и козите (Матей 25:31-46). Времето, за което се отнася притчата, е посочено в първия стих: „Когато Човешкият Син дойде в славата Си и всички свети ангели с Него, тогава ще седне на престола на славата Си.“ Исус седи на „престола на славата Си“ по време на хилядолетното Си царуване. В гръцкия текст „ангелите“, които се появяват с Христос в слава, са „пратеници“. Става дума за Неговата църква, за онези, които вярват през този век и, доказали се верни до смърт, ще бъдат прославени с Него като съуправители и съдии.

Пред този „престол на славата Му“ ще се съберат всички народи, казва притчата, и ще бъдат разделени, както се разделят овцете и козите. Това не е разделение между църквата и света, защото църквата е с Господа си на престола. Разделението по-скоро се извършва между онези от света, които не са били просветени преди това и са умрели като невярващи. Те са „мъртвите, малки и големи“, които „ „ пред Бога, когато „книгите“ бъдат отворени. Някои тогава ще повярват и ще се подчинят; други няма да го

направят, откъдето идва разделението на две групи. Откровение 20:12

Всички народи ще участват в тази бъдеща сцена на съдния ден. Исус, при друг случай, каза, че ще бъде „по-поносимо за... Содом и Гомора” в съдния ден, отколкото за онези, които са го отхвърлили и преследвали. (Матей 10:15). Това означава, че хората от тези нечестиви градове от далечното минало ще бъдат събудени от смъртта и ще им бъде дадена възможност да се покаят, да повярват и да живеят.

За тези нечестиви градове ще бъде по-поносимо, отколкото за израилтяните, които отхвърлиха Исус, защото те не съгрешиха срещу толкова много светлина. Но за всички ще бъде поносимо! Всички ще бъдат събудени и просветени, и ако се подчинят на светлината, на истината, ще бъдат съдени като достойни да живеят вечно.

В притчата класът „овце” е възнаграден заради духа си на готовност да помага и сътрудничество. На своите ученици Исус каза: „Нова заповед ви давам: да се любите един друг, както Аз ви възлюбих.” (Йоан 13:34). Когато се отворят книгите на Истината, думите на Исус, по които

хората ще бъдат съдени, ще се установи, че основното изискване на Бога към онези, които са намерени за достойни за живот, е да ценят и практикуват божествената любов, този велик принцип на безкористност, който кара човек да се интересува повече от ближния си, отколкото от себе си.

Тази качество ще се открие в класа на овцете. Поради това те чуват добре дошлите думи на Исус: „Елате, благословени от моя Отец, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света.“ (Матей 25:34). Това е царството на земята, първоначално дадено на нашите първи родители, което те загубиха, когато не се подчиниха на Бога и бяха изгонени от Едем, за да умрат. В края на хилядолетния съдни ден това царство ще бъде възстановено за всички, които тогава отговарят на изискванията. Именно това възстановяване Петър описва като „възстановяване“. Деяния 3:20-23

„Козите“ от притчата са онези от Откровение 20:15, чиито имена не се намират в книгата на живота. Те са нечестивите от Исаия 26:10 и онези от Деяния 3:23, които, отказвайки да чуят

великия Учител от онова време, „ще бъдат изтребени от народа“.

Според Исус, козите „отиват във вечно наказание“, докато овцете получават вечен живот. (Матей 25:46). Думата „наказание“ () в този текст идва от гръцка дума, която означава „отрязвам“. С други думи, „козите“ ще бъдат отрязани от живота – унищожени. В стих 41 това е символизирано с огън – огънят е едно от най-разрушителните средства, известни на човека – „приготвен за дявола и неговите ангели“.

Наистина, слава Богу, дори дяволът и нечестивите ангели, които са с него, също ще бъдат унищожени в това символично езеро от огън, което Откровителят обявява за „втората смърт“. Междувременно всяко дете на Адам ще има пълна възможност да приеме Божията благодат, предоставена чрез изкупителното дело на Христос. Никой няма да загуби живота си или да не получи спасение, освен онези, които въпреки пълното просвещение отказват да повярват и да се подчинят на истината.

Тази разширена гледна точка за величието на Божията благодат и любов трябва да вдъхнови в

нас по-голямо от всякога желание да Му служим и да Му угаждаме, защото имаме чудесна възможност да сътрудничим в божествения план за спасение на изгубеното човечество. Да получим дара на живота чрез Христос е чудесно проявление на Божията благодат. Но освен това, чрез Христос имаме високата чест да бъдем партньори на Бога и на Неговия възлюбен Син в делото на помирението на изгубения свят.

Предвид чудесните благословения, които все още очакват човечеството, благословения, които ще дойдат на хората по време на хилядолетния съд, не е чудно, че псалмистът призовава цялото творение да прослави Господа, защото „Той идва да съди земята“. Защото „Той ще съди света с правда и народите с истината Си“. Псалом 96:13